

[Maigaard.]

juli d. å. anvendt følgende fremstilling af Luxembourgforligets status: . . . Luxembourgforliget er et led i den retlige basis for Danmarks medlemskab af EF. Danmark har således ved sin indtræden i EF sikret sig en juridisk hjemmel til at kunne nedlægge veto mod forslag i EFs Ministerråd, som den til enhver tid siddende regering måtte anse for at stride mod væsentlige danske interesser. . . .

Udenrigsministeren bestrider i sit svar den 24. juli d. å. denne opfattelse. . . . Jeg må i øvrigt tage afstand fra hr. Maigaards beskrivelse af Luxembourgforligets juridiske status. . . . Udenrigsministeren anser Luxembourgforliget for at være en politisk aftale uden retligt indhold.

Det har været af afgørende betydning for karakteren af det danske medlemskab af EF, at Luxembourgforliget hidtil har været betragtet som et led i tiltrædelsesakten og dermed har haft en juridisk karakter. Her ved undgik man, at vetoretten i EF var et standpunkt, regeringerne kunne fastholde, indtil de tog et nyt.

Udenrigsministerens svar må derfor opfattes som en vigtig ændring af et fundamentalt element i den danske markedspolitik. Ændringen er af så afgørende betydning for regeringens politiske linje i dens helhed, at spørgsmålet stilles til statsministeren.

Statsminister *Poul Hartlings* svar (12. august 1974):

Regeringen har ikke ændret opfattelse af vetoretten i EF.

Vedrørende Luxembourgforligets status kan jeg tilslutte mig den tidligere udenrigsøkonomiministers besvarelse af et spørgsmål fra hr. Maigaard, Folketingstidende 1971-72 sp. 6996.

Derimod kan jeg — ligesom udenrigsministeren i hans besvarelse af et tidligere spørgsmål fra hr. Maigaard — ikke være enig i hr. Maigaards opfattelse af Luxembourgforligets status. Forliget har som anført i den tidligere udenrigsøkonomiministers svar af 11. august 1972 karakter af en politisk realitet, men ændrer ikke traktaterne. Den praksis, der er fulgt i Rådet efter Luxembourgforliget, er udtryk for enighed om at anvende traktatbestemmelserne på en sådan måde, at forhandlingerne i Rådet om

spørgsmål, hvor et eller flere medlemslandes særlig vigtige interesser står på spil, skal fortsætte, indtil en enstemmig afgørelse er truffet.

Af *Ebba Strange* (SF) til socialministeren (5. august 1974):

„Vil ministeren oplyse, hvor og på hvilke betingelser statens bibliotek for blinde får fremstillet materialer til blindeundervisning i tilfælde af, at statens trykkeri for blinde ikke har tilstrækkelig kapacitet?“

(Spn. nr. 351).

Begrundelse.

Spørgsmålet har relation til det af mig stillede spørgsmål den 20. juni d. å. Ministeren gør i svaret på dette spørgsmål rede for, at der er truffet en ordning mellem Refsnæsskolen og Reva-Århus' værksted i Augustenborggade 15. Imidlertid går svaret ikke ind på forholdet til den anden af statens storforbrugere af materialer til blindeundervisning, nemlig statens bibliotek for blinde. Netop fordi ministeren i sit tidligere svar bl. a. påpeger bevillingsmæssige vanskeligheder, mener jeg, at det er af vigtighed at få opklaret, om de begrænsede midler, der er til rådighed for dette område, bliver anvendt på en sådan måde, at de giver det bedst mulige udbytte for så mange handicappede som muligt.

Socialminister *Jacob Sørensens* svar (8. august 1974):

I anledning af fru Ebba Stranges spørgsmål kan jeg oplyse, at materialer til blindeundervisning fremstilles eller købes af materialelaboratoriet på Refsnæsskolen, for så vidt angår materialer til brug ved undervisning på folkeskoleniveau, og af statens institut for blinde og svagsynede i København, for så vidt angår materialer til brug ved videregående skolegang og erhvervsuddannelse.

Begge institutioner skal afholde de hermed forbundne udgifter af de til formålet meddelte bevillinger på de årlige finanslove. Da der er konstateret et stadig stigende behov, som ikke har kunnet imødekommes ved forhøjelse af bevillingerne, er det nødvendigt at foretage en nøje udvælgelse og